

Projekt

z dnia 5 grudnia 2025 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA BIELSK PODLASKI**

z dnia 2025 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Białymstoku odpowiedzi na skargę na uchwałę nr XIV/86/11 Rady
Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie
miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ
II w Bielsku Podlaskim.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r.
o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2025 r. poz. 1153) w związku z art. 54 §1 i §2
ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami
administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935, poz. 1685, Dz. U. z 2025 r.
poz. 769, poz. 1427) Rada Miasta Bielsk Podlaski uchwala co następuje:

§ 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku
odpowiedź na skargę z 28 listopada 2025 r. (data wpływu 1 grudnia 2025 r.) na
uchwałę nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r.
w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji
RPZ II w Bielsku Podlaskim (Dz.U. Woj. Podl. z 2011 r., nr 307, poz. 3991)
ogłoszonego 16 grudnia 2011 roku.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w §1 stanowi załącznik do
niniejszej uchwały.

§ 3. Upoważnia się Burmistrza Miasta Bielsk Podlaski do ustanowienia
pełnomocnika procesowego, który będzie reprezentował Radę Miasta w Bielsku
Podlaskim w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Bielsk Podlaski.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Załącznik do uchwały nr
Rady Miasta Bielsk Podlaski
z dnia.....2025 r.

**WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY
W BIAŁYMSTOKU
ul. Henryka Sienkiewicza 84, 15-950 Białystok**

Skarżący: xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Organ: **Rada Miasta Bielsk Podlaski**
ul. Mikołaja Kopernika 1, 17-200 Bielsk Podlaski

**Odpowiedź na skargę z 28 listopada 2025 r. do Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego na Uchwałę nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk
Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu
zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku
Podlaskim**

Działając w trybie art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935, poz. 1685, Dz. U. z 2025 r. poz. 769, poz. 1427) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2025 r. poz. 1153) **Rada Miasta Bielsk Podlaski wnosi o oddalenie skargi** z dnia 28 listopada 2025 r. (data wpływu do Organu - 1 grudnia 2025 r.) na Uchwałę nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku Podlaskim (Dz.U. Woj. Podl. z 2011 r., nr 307, poz. 3991) ogłoszonego 16 grudnia 2011 roku.

Uzasadnienie

W dniu 1 października 2025 r. do Rady Miasta Bielsk Podlaski wpłynęło pismo skarżącego xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, opatrzone datą 26 września 2025 r., wzywające Radę Miasta Bielsk Podlaski do usunięcia naruszenia prawa poprzez uchylenie §8 ust. 4 pkt 1 i 2 Uchwały nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku Podlaskim.

Uchwałą nr XXIII/171/25 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 25 listopada 2025 r. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa w Uchwale nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 roku ustosunkowano się do powyższego wezwania usunięcia do naruszenia prawa w ten sposób, że wezwania nie uwzględniono.

W dniu 1 grudnia 2025 r. do Rady Miasta Bielsk Podlaski wpłynęła skarga będąca przedmiotem tego postępowania. Skarżący we wniesionej skardze zarzucił Uchwale nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku Podlaskim naruszenie przepisów art. 7, art. 21 ust. 1, art. 31 ust. 3 w zw. z art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2024 r. poz. 1130, Dz. U. z 2025 r. poz. 1907, poz. 1940, poz. 527, poz. 680) w zw. z art. 64 Konstytucji RP, a także naruszenie przepisu art. 32 Konstytucji RP. Wskazując na te zarzuty wniósł o stwierdzenie nieważności §8 ust. 4 pkt 1 i 2 Uchwały nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku Podlaskim.

W ocenie Organu skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący jest współwłaścicielem nieruchomości położonej w powiecie bielskim, gm. Bielsk Podlaski, miejscowość Hołowiesk, oznaczonej numerem 3. Nieruchomość jest położona na obszarze miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego Uchwałą nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku Podlaskim. Nieruchomość ta na rysunku planu oznaczona jest symbolem 2R, dla którego w § 5 ust. 1 ww. Uchwały ustalono przeznaczenie rolne („Tereny oznaczone na rysunku planu symbolami 2R i 3R przeznacza się pod tereny rolne wraz z ciekami, rowami oraz drogami gruntowymi. Przeznaczenie tych terenów jest zgodne z dotychczasowym ich zagospodarowaniem.”)

Zarzuty skargi sprowadzają się w istocie do twierdzeń, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego narusza prawo własności Skarżącego do nieruchomości, które gwarantowane jest Konstytucją RP.

Wobec tego wyjaśnić trzeba, że w ocenie Organu, konstytucyjna zasada ochrony własności jest zachowana w tym planie, ponieważ sama Konstytucja RP przewiduje w art. 64 ust. 3 możliwości ograniczenia prawa własności na podstawie ustawy. Jedną z takich ustaw jest aktualna ustawa z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która w przepisie art. 6 ust. 1 stanowi, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności. Ten właśnie przepis ustawy oznacza, że regulacje miejscowego planu zagospodarowania mogą wprowadzać ograniczenie w zakresie korzystania z konstytucyjnego prawa (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) – kształtując tym samym treść prawa własności (sformułowanie art. 64 ust. 3 Konstytucji RP). Ustalenia planu mogą wkraczać w sferę praw podmiotowych właściciela nieruchomości, zwłaszcza jeżeli jest to konsekwencją objęcia prawną ochroną

innych wartości. W tym miejscu warto wskazać, że obiekty krytyczne infrastruktury technicznej jakimi są m.in. Rejonowe Punkty Zasilania bezwzględnie wymagają podłączenia liniowego w postaci tras kablowych przesyłowych.

W odniesieniu zaś do twierdzeń Skarżącego o ograniczeniu wykorzystania nieruchomości na skutek spornych postanowień planistycznych wskazać trzeba, **że przeznaczenie nieruchomości Skarżącego się nie zmieniło i nadal funkcjonuje ona jako grunt rolny.** W tym miejscu warto powołać §5 ust. 1 Uchwały nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku Podlaskim, gdzie to wskazano, że tereny oznaczone na rysunku planu symbolami 2R i 3R przeznacza się pod tereny rolne wraz z ciekami, rowami oraz drogami gruntowymi. **Przeznaczenie tych terenów jest zgodne z dotychczasowym ich zagospodarowaniem.** Również z analizy zapisów ewidencji gruntów i poprzednich planów miejscowych wynika, że nieruchomość oznaczona nr 200301_1.0001.3 miała przeznaczenie rolnicze i tak faktycznie była i jest wykorzystywana. Skarżony plan tej funkcji w żaden sposób nie zmienił.

Skarżący kolejno podnosi, że nieruchomości, na skutek uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie można zabudować. Raz jeszcze trzeba wskazać, że nieruchomość funkcjonowała jako nieruchomość rolna przed uchwaleniem tego planu, i jako taka funkcjonuje po uchwaleniu tego planu. Nie doszło do zmiany jej przeznaczenia, ani też nie ograniczono możliwości korzystania z niej – mając na uwadze dotychczasowe jej przeznaczenie. Dodatkowo podnieść trzeba, że ograniczenia (wyłączenia) prawa do zabudowy mogą być wprowadzone na podstawie rozlicznych ustaw materialnych. Przykładem mogą być właśnie ograniczenia związane z przeznaczeniem i określeniem zasad zagospodarowania danego terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego – co ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

Zwrócić przy tym trzeba uwagę, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem w sprawie wszczętej na podstawie przepisu art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym na Skarżącym spoczywa obowiązek wykazania się nie tylko indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także zaistniałym (tj. nie tylko hipotetycznym) w dacie wniesienia skargi naruszeniem tego interesu prawnego lub uprawnienia. Interes prawny skarżącego powinien wynikać z normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną wnoszącego skargę. W orzecznictwie i doktrynie eksponowany jest przy tym element bezpośredniości, konkretności i realnego charakteru interesu prawnego strony. W kontekście naruszenia interesu prawnego, odnosząc się do reguł obowiązujących przy rozpatrywaniu skarg na uchwały dotyczące planów miejscowych, należy zaznaczyć, że wykazanie przez skarżącego naruszenia jego

interesu prawnego jest nie tylko warunkiem skutecznego wniesienia skargi w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, ale też determinuje zakres merytorycznej kontroli zaskarżonego aktu. Rozstrzyganie przez Sąd dotyczy bowiem tych części planu miejscowego, których ustalenia pozostają w związku z indywidualnym interesem skarżącego i powodują dla niego następstwa w postaci ograniczenia bądź pozbawienia konkretnych uprawnień właścicielskich do danej nieruchomości. Skarżący zdaje się upatrywać naruszenia jego interesu prawnego w nieuzasadnionym ograniczeniu uprawnień w wykonywaniu przysługującego mu prawa własności – poprzez jak się zdaje – co do możliwości planowanej przez niego inwestycji. Brak jest jednak dostatecznych podstaw do uznania, że nieruchomość Skarżącego mogłaby zostać skutecznie zabudowana gdyby nie obowiązujący plan zagospodarowania przestrzennego, co oznacza brak spełnienia przesłanki naruszenia istniejącego interesu prawnego. Interes prawny skarżącego jest tylko hipotetyczny.

Niezależnie jednak od powyższych rozważań trzeba też zaakcentować, że w orzecznictwie sądowym (por. np. uzasadnienia do wyroków: NSA z dnia 14 lutego 2023 r. sygn. akt II OSK 402/20, NSA z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt II OSK 2140/20) ugruntowany jest pogląd, że **brak możliwości zabudowy gruntów rolnych sam w sobie nie oznacza naruszenia istoty prawa własności**. Podstawowa funkcja tych gruntów, czyli produkcja rolna, jest bowiem w takim przypadku zachowana. Zachowanie produkcyjnej funkcji gruntów rolnych służy realizacji zasady zrównoważonego rozwoju (art. 5 Konstytucji RP) oraz zasady bezpieczeństwa ekologicznego (art. 74 ust. 1 Konstytucji RP). W odniesieniu do nieruchomości Skarżącego, zachowana zostaje podstawowa funkcja tych gruntów - funkcja rolna. Wyważone są wartości takie jak zrównoważony rozwój i ochrona środowiska, z jednej strony oraz ochrona własności, z drugiej strony. Jako, że nieruchomość Skarżącego jest gruntem rolnym, może on nadal - tak jak dotychczas - korzystać z niego zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem przysługującego mu prawa własności.

Idąc dalej stwierdzić trzeba, że nieuprawniony jest też zarzut o przekroczeniu przez Radę Miasta władztwa planistycznego. Wspominana ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w art. 3 ust. 1 stanowi też, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie gminnych aktów planowania przestrzennego (...), należy do zadań własnych gminy. Rzeczona ustawa w art. 4 ust. 1 stanowi, iż ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Uchwała nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku Podlaskim została podjęta zgodnie z obowiązującą

w tamtym okresie procedurą, w sposób przewidziany prawem i przy dostępie właścicieli terenów objętych planem do informacji o projektach planów. Istniała też możliwość wniesienia wniosków i skarg - łącznie z możliwością złożenia skargi do Sądu Administracyjnego. Przez ponad 14 lat funkcjonowania planu nikt żadnej skargi nie wniósł. Zwrócić też trzeba uwagę na to, iż plan objęty wezwaniem został uchwalony jako zgodny z ustaleniami „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Bielsk Podlaski” przyjętego uchwałą Nr V/26/1999 Rady Miejskiej w Bielsku Podlaskim z dnia 27 stycznia 1999 r., zmienionego uchwałami Rady Miasta Bielsk Podlaski: nr XXXIII/184/05 z dnia 29 marca 2005 r., nr XLVIII/230/05 z dnia 29 listopada 2005 r., nr LIV/273/06 z dnia 30 maja 2006 r., nr XXVII/129/08 z dnia 12 sierpnia 2008 r. W tym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Bielsk Podlaski, wyznaczona została lokalizacja drugiej stacji RPZ na terenie miasta. Ponadto lokalizacja stacji RPZ II w obszarze skarżonej uchwały, była również wskazana w nieobowiązującym obecnie miejscowym planie ogólnym zagospodarowania przestrzennego przyjętym Uchwałą nr VIII/43/85 Miejskiej Rady Narodowej w Bielsku Podlaskim z dnia 29.05.1985 r. (Dz. U. Woj. Białostockiego nr 9 poz. 153 z dnia 29 czerwca 1985 r.). W postępowaniu planistycznym w sprawie uchwalenia zaskarżonej Uchwały brała udział spółka PGE Dystrybucja S. A. jako ówczesnie jedyny dystrybutor energii elektrycznej na obszarze miasta. W odpowiedzi na zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego PGE Dystrybucja w piśmie nr RP/RW/4319/43119/2011 z dnia 25 marca 2011 r. poinformowało, że widzi potrzebę zarezerwowania w planie terenu pod budowę nowej stacji RPZ 110/15kV. Na etapie uzgodnień projektu planu, PGE Dystrybucja S.A. pismem nr RP1/RW/12766/2011 z dnia 30 czerwca 2011 r. określiła planowany sposób zasilenia planowanej stacji RPZ II, który to też został uwzględniony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W nawiązaniu do twierdzeń skargi w zakresie §8 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego trzeba też wyjaśnić w tym miejscu, że ustalenia zawarte w skarżonym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie przesądzają o dokładnym położeniu tych tras na działce skarżącego, a jedynie wyznaczają proponowany ich przebieg. Szczegółowy przebieg linii zasilających można określić na etapie projektu technicznego do uzyskania pozwolenia na budowę.

Skarżący wypowiada się też o działkach sąsiednich o nr 107/6, 107/5, 107/3, 107/2, 107/8 oraz 669/1, których nie jest właścicielem. Wobec tego trzeba podnieść, że w tym zakresie nie posiada interesu prawnego do kwestionowania planu.

Mając to na uwadze, w ocenie Organu, brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia skargi i nie jest uzasadnione stwierdzenie nieważności §8

ust. 4 pkt 1 oraz pkt 2 Uchwały nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsku Podlaskim. Nie zachodzą żadne przesłanki z przepisu art. 156 k.p.a. do których odsyła przepis art. 145 §1 pkt 2 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość aktu, która jest skutkiem naruszenia norm prawnych regulujących działania administracji publicznej w indywidualnych sprawach, w szczególności przepisów prawa procesowego oraz materialnego, o kwalifikowanym (rażącym) ciężarze gatunkowym. Takiego naruszenia tutaj brak.

Uzasadnienie

Pan xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx w dniu 28 listopada 2025 r. (data wpływu – 1 grudnia 2025 r.) złożył za pośrednictwem Rady Miasta Bielsk Podlaski skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku dotyczącą uchwały Nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsk Podlaskim.

W ocenie Skarżącego regulacje planu miejscowego ograniczają jego prawo własności. Podkreślić trzeba, że Uchwała nr XIV/86/11 Rady Miasta Bielsk Podlaski z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu stacji RPZ II w Bielsk Podlaskim została podjęta zgodnie z obowiązującą w tamtym okresie procedurą, w sposób przewidziany prawem i przy dostępie właścicieli terenów objętych planem do informacji o projektach planów. Istniała też możliwość wniesienia wniosków i skarg - łącznie z możliwością złożenia skargi do sądu administracyjnego. Z możliwości tej skutecznie nie skorzystano.

Zwrócić też trzeba uwagę na to, iż plan objęty wezwaniem został uchwalony jako zgodny ustaleniami „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Bielsk Podlaski” przyjętego uchwałą Nr V/26/1999 Rady Miejskiej w Bielsku Podlaskim z dnia 27 stycznia 1999 r., zmienionego uchwałami Rady Miasta Bielsk Podlaski: nr XXXIII/184/05 z dnia 29 marca 2005 r., nr XLVIII/230/05 z dnia 29 listopada 2005 r., nr LIV/273/06 z dnia 30 maja 2006 r., nr XXVII/129/08 z dnia 12 sierpnia 2008 r.

Nieuzasadniony jest też zarzut jakoby uchwalony plan naruszał prawo własności wnioskodawcy, gwarantowane Konstytucją RP oraz, że zmniejsza on walory ekonomiczne nieruchomości należącej do wnioskodawcy oznaczonej numerem geod.: 3.

Konstytucyjna zasada ochrony własności (przywołana kilkakrotnie przez wnioskodawców) jest zachowana w tym planie, ponieważ sama Konstytucja RP przewiduje w art. 64 ust. 3 możliwości ograniczenia prawa własności na podstawie ustawy. Jedną z takich ustaw jest aktualna ustawa z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2024 r. poz. 1130 z późn. zm.) która w art. 6 ust. 1 stanowi, iż: „ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności”.

Nieuprawniony jest też zarzut Wnioskodawcy o przekroczeniu przez Radę Miejską władztwa planistycznego, ponieważ w/w ustawa w art. 3 ust. 1 stanowi, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie gminnych aktów planowania przestrzennego (...), należy do zadań własnych gminy”. Rzeczona ustawa w art. 4 ust. 1 stanowi, iż ustalenie

przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Z uwagi na powyższe stwierdzić trzeba, że przeznaczenie nieruchomości Wnioskodawcy się nie zmieniło się i nadal funkcjonuje ona jako grunt rolny.

Wnioskodawca w chwili uchwalenia planu nie był współwłaścicielem przedmiotowej nieruchomości. W związku z powyższym nie posiadał interesu prawnego do kwestionowania planu na etapie jego uchwalania.

Tutejszy organ nie zgadza się z zarzutami podniesionymi w skardze. W konsekwencji udziela odpowiedzi na skargę, która stanowi załącznik do niniejszej uchwały.